

Jardor

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 s/a</p> <p>L'AUTÈNTIC AMIC Carlo Goldoni L'Escorpi. Teatre El Galliner. 106. 64 pàgines. Les aventures agredolces de dos amics i de l'estimada de tots dos. La indecisió i la lleialtat, l'arrogància i la covardia, en el text subtil d'un clàssic. Una versió de Jordi Teixidor sobre el més divertit teatre de tots els temps.</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>BRETANYA, ESMERALDINA Xosé Luis Méndez Ferrín Xosé Luis Méndez Ferrín, premi de la crítica 1987 de narrativa gallega, ara en català.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>L'ESCARABAT D'OR Edgar Allan Poe Col·lecció «A la lluna de València». 6 Un estrany escarabat i un mapa amb un misteriós missatge en clau. Un dels millors relats de Poe.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>EL MODERNISME Selecció de textos Jordi Castellanos Col·lecció Les Naus d'Empúries. Panorama d'un moviment decisiu en el camp polític, estètic i literari.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>CAPLLETRA, 3 Revista de filologia. Director: Antoni Ferrando Consell de redacció: Institut de filologia valenciana.</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>LES ALES ROGES Miquel Bayó i Ferrer Col·lecció Els Grumets de la Galera. Premi Josep M. Folch i Torres, 1987. Presentació: Xavier Pastor, president de Greenpeace, Espanya. Il·lustracions d'Ismael Balanya.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>DONATO, 2,27 Raïa Gomar Col·lecció Narratives 3 i 4, num. 4. Un dietari no gens corrent ni convencional d'un narrador que farà parlar.</p>	<p> curial</p> <p>DON JOAN DE SERRALLONGA VOL. I Victor Balaguer Traducció de Valeri Serra i Boldú Biblioteca Popular Curial, 12. Novel·la històrica basada en la vida del popular i mític bandoler Joan de Serrallonga.</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>EL DIA DEL JUDICI Salvatore Satta A tot vent, 256. Trad. de Carme Arenas. Il·lustració de Gerard Rosés 292 pàgs. 1.500 ptes.</p>	<p> UNIVERSITAT DE VALÈNCIA</p> <p>L'ORACIÓ COMPOSTA (I): LA COORDINACIÓ Maria Josep Cuenca Col·lecció Biblioteca Lingüística Catalana. En preparació: EL CATALÀ COL·LOQUIAL de Lluís Payrató</p>

té 5 milles, poc més de 10 Km. Des de Mallorca «quasi es pot tocar», però els déus del vent i la mar, l'allunyen i la protegeixen. Eol i Neptú la serven. Han passat milions d'anys i el paisatge és pràcticament el mateix. Ben dit, mirant-la, res no és casual. L'ús militar —un parell de setmanes a l'any l'envaiïen uns 1.400 soldats i caps, a més de canons, helicòpters, «tanquetes», motos, jeeps i camions; fent nosa a la vida tradicional de l'espai. Trets i gent al verd. Foc real i trons buits, soldats embarcats en contra del seu cor, es converteixen en profanadors (?) del paradís. Ara s'han aturat. Primer Félix Rodríguez de la Fuente, després, moltes veus assenyades de l'illa, més tard el Green Peace i el Sirius, sempre el mitjans de comunicació illencs i forans coincidiren a defensar l'espai de l'home i la seva acció depredadora i destructiva.

Certament, si Cabrera hagués estat privada, potser també en mans d'alguns municipis d'altre temps, hauríem de convenir que ara no caldria defensar-la. Ja hauria estat adientment colonitzada, urbanitzada, ordenada. Fràga, que com a Palomares es fa el gran defensor de les obvietats, abonava fa uns 20 anys llargs fer-hi una urbanització de luxe o un parador estatal. Un altre inefable personatge del passat arnat, Pilar Franco, pensava que era un bon lloc per fer-hi cases bones.

L'exèrcit en té l'ús públic d'ençà de la primera guerra mundial. Interès estratègic d'aleshores i d'instrucció i tir dels últims temps. No cal dir que es pot visitar amb permís, que els mariners sempre poden romandre-hi a l'esguard del seu gran port, el segon racó natural més important de la Mediterrània, després del port de Maó.

Cabrera, amb els seus 12 illots, no ha estat mutilada. Alguna ferida petita. Un innecessari camí de terra la xafa en els seus 5 per 7 quilòmetres. Té un puig, alt, amb 172 m, unes cinquanta quarterades d'ús agrícola antic. Pinar clar, molta mata llentisclera. Poca aigua. El seu règim de pluja mitjà anual és de desert. Qui ho saberen bé foren els prop de 9.000 francesos que perderen la guerra del Francès a Bailén i hi quedaren cinc anys del 1809 al 1814 desterrats. En moriren de set i calamitat i misèria prop de 3.000. És la greu tara, la tràgica nota d'aquesta illa bella i vella, i encisadora, retratada acuradament per Miquel dels Sants Oliver.

Plini diu que Annibal va néixer per Cabrera: del llot del guix de Cabrera hi nasqué el monestir paleocristià més antic de la Mediterrània. El 398 d.C.,